

mere hensynsfuldt op ligeoverfor disse fratrædende Medlemmer af Hærens Underklasser, som vi nu have faaet med at bestille her, saameget mere som der ikke foreligger nogen Grund for Krigsbestyrelsen til at tro, at den ikke, naar den gjorde det, vilde finde Støtte derfor her i Folkethinget. Nu har imidlertid idag den høitværdige Minister, uagtet han ikke har sagt noget Positivt om Spørgsmaalet, udtalt sig meget hensynsfuldt om alle disse Andragender, og jeg vil derfor forvente, at han ogsaa vil lade disse Ønster blive Gjenstand for en hensynsfuld og imøbetommende Behandling.

— Den høitværdige Finantsminister har utvivlsomt Ret i, hvad han udtalte angaaende Andragendet i Indstillingen under Nr. 18, at Folkethinget tidligere, især i Samlingen ifjor, har taget Indstillingen om lignende Andragender tilbage, naar det blev oplyst, at de ikke havde været hos Finantsministeren, og det er derfor formentlig rigtigst, om den ærede Ordfører paa Udvalgets Vegne tager Indstillingen under Nr. 18 tilbage. Jeg skal dog leilighedsvis udtale om denne Sag, at det er dog forbundet med nogen Vansteligheid, naar et saadant Andragende indkommer, da ikke at behandle det og gjøre Indstilling derom, selv naar det ikke har været hos Ministeren, idet Invalidebestyrelsen, der jo ogsaa maa betragtes som en Statsautoritet, har afgjort Sagen, og det saa ufordelagigt for Vedkommende, som Tilfældet er her. Jeg tør imidlertid haabe, at den høitværdige Finantsminister vil ligeoverfor et eventuelt Andragende fra saadanne Mænd være lige saa hensynsfuld, som Finantsministeriet mig bekendt har været i tidligere Tilfælde. Jeg kjender Tilfælde, hvor Invalidebestyrelsen haardnakket har vægret sig ved at forhjælpe Invalider til deres formentlige Ret, men hvor Finantsministeriet, da man henvendte sig til det, er kommet dem til hjælp. I Invalidebestyrelsen synes i det Hele den Grundfætning at være gjældende, at man hellere skal undlade at forhjælpe 10 Invalider til deres Ret, end udsætte sig for at komme til at hjælpe een, der ingen Berettigelse til dens Hjælp har. Man træder i Invalidebestyrelsen op med en Strengheid og hensynsløs Haardhed, hvorover der er blevet udtalt Misbilligelse i dette Thing ved mange Leiligheder og især under Behandlingen af Loven af 20de November 1876. Vi forvænte ogsaa dengang, naar vi vedtoge Forandringer i Loven om Invalideforsørgelsen, at vi derved skulde opnaa, at der fra Bestyrelsens Side vilde blive vist større Hensynsfuldheid overfor de mange Invalider, der have berettiget Krav paa, at der bliver taget større Hensyn til dem, end der tidligere var vist. Efter hvad der imidlertid ligger for, synes disse Forventninger ikke at være gaade i Opfyldelse. Jeg beklager dette meget, thi mangen Invalid, der trænger haardt til at blive hjulpen, og som har sat sin Kraft og Yndelighed til ved at forsvare Fædrelandet, bliver, naar han

kommer til Invalidebestyrelsen, mødt med en Omstændelighed og saadanne Vansteligheider og Bidslæstigheder i det Uendelige, at det maa affrække ham fra der at søge sin Ret. Jeg vil dog haabe, at vi engang maa komme til at se dette Forhold forandret, og haaber, at Finantsministeriet ogsaa i saadanne enkelte Tilfælde vil handle mere hensynsfuldt end Invalidebestyrelsen.

Seth: I Forening med to ærede Medlemmer, nemlig for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) og Vrå (Steenstrup) har jeg tilladt mig paa Sp. 3,857 at foreslaa Andragendet fra Fotograf Koch i Svendborg henvist til Krigsministeren. Det er angaaende dette Andragende, at jeg skal tillade mig at sige et Par Ord. I selve Betænkningen finder man, hvad jeg iøvrigt ikke anker over, ikke nogen egentlig Fremstilling af de faktiske Forhold i denne Sag, og jeg skal derfor i saa Henseende tillade mig med et Par Ord at supplere Betænkningen. I Rigsraadsstidenden, Forhandlinger paa Folkethinget for 1866, Sp. 1,829, omtaler den daværende Ordfører for de til Finantsudvalget henviste Andragender, Professor Steen, ogsaa denne Sag, idet der allerede dengang var indgivet Andragende fra Fotograf Koch delvis om det Samme, som han nu har andraget paa. Hans daværende Andragende, som gik noget videre end det nu foreliggende, blev for en Del fyldestgjort, hvilket jeg bemærker, for at man ikke skal misforstaa, hvad jeg nu med den ærede Formands Tilladelse skal gjengive efter det citerede Sted i Rigsraadsstidenden. Ordføreren siger der: „Det tredje Andragende — altsaa det her omhandlede — jeg skal omtale, er fra en Mand, der havde en Bomsforpagtning paa Dybbøl Basse, og hvis Hus blev nedrevet paa Grund af Krigsforholdene. Den 5te Februar 1864 indsendt en Kommission sig hos Manden og vurderede hans Hus til 2,750 Rd., og den 10de s. M. kom en Lieutenant med et Kompagni og nedrev Huset, og skjøndt den Paagjældende ønskede, at der maatte gives ham nogle Dages Frist for at skaffe Hus til sig og sin Familie, saa var dog den Ordre, som vedkommende Officer havde, saa bestemt, at han ikke kunde efterkomme dette Ønske“. Og Ordføreren siger til: „Jeg skal ved samme Leilighed bemærke, at Alt, hvad Manden eiede, da blev sat ud paa aaben Markt“. Andrageren søgte dengang om Erstatning saavel for Huset som for sine Møbler og Effekter, der paa den Maade bleve for en stor Del ødelagte. Den Erstatning, han søgte for Huset, nemlig 2,750 Rd., har han ogsaa faaet. Det fremgaar af Betænkningen over et lignende Andragende, der var indgivet i forrige Samling, og som findes i Tillæg B., Sp. 773 under Nr. 6, at det var „efter meget Besvær“ han endelig fik Husets Verdi udbetalt i 1866. Derimod har Andrageren ikke erholdt den Godtgjørelse, han forlangte